

KOSTI KUVITTELIJÄ RUNOSUONELLA

OMISTUSKIRJOITUS

KOSTI KUVITTELIJA RUNOSUONELLA

OSSI MERIKKO

Julkaisuvuosi 2021

Julkaisija Ossi Merikko

Kustantaja Ossi Merikko

ISBN-tunnus 9789526977133

Valmistaja: BoD - Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

Johdanto

Tämä kirja on kolmas KAATOPAIKKA-sarjassa. Henkilöt ovat pääasiassa samoja kuin kahdessa aikaisemmassa kirjassa. Uusia on toki paljon ja hyviä ystäviä kaikki.

Kirjoittaja on kätkenyt itsensä Kosti Kuvitteliija nimisen itsensä ikäisen miehen rooliin. Samalla kun elämä tutuissa maisemissa jatkuu uusin muodoin, on kirjoittaja vapautunut ottamaan askeleen erilaiseen sydämmestään pulppuavaan kuvitteluun ja melkeinpä runoiluun, hän on kenties hyvinkin saattanut kirjaltaa joukkoon aivan oikeankin Runon?

Halikko, nykyinen Salon kaupungin osa, on monenlaisten harrastusten ja toimintojen keskeinen tapahtumapaikka.

Halikko tuli kirjoittajan perheelle tutuksi jo Toisen maailmansodan pauhujen ja hävityksen turvapaikkana! Oltiin sotaa paossa.

Kirjan alanimike onkin;

MIKÄ ON RUNO

Kosti Kuvittelija Runosuonella.

Kosti oli jo miehen iässä, kun hänen runosuonensa alkoi sykkiä epätahtiin ja aivonsa alkoivat kuvitella. Hänen mielikuvansa runosista aukesi Kalevalan kankahilta suoraan hänen kotipihalleen ja Tupenrapinan niityille ja kesantopelloille. Hän yritti monet kerrat pajunvitsalla hakea tiluksiltaan Runosuonta, mutta sellaistaahan ei löytynyt, joten hän aloitti aivan itse kuvittelemisen ja puupäässään säilyneiden sirpaleiden yhteensovittamista ja lauseiden muodostamista ja paperille kirjoittamista.

Parhaiten Kosti pystyi keräämään ajatuksensa kokoon ollessaan metsässä aivan yksin. Ei kuitenkaan aivan yksin, koska Kostin ajokoiria Riimi oli yleensä mukana kuvittelureissuillakin. Koiran etäältä kuuluva ajohaukku ja talitiaisten lyhyet pyrähdykset kakkärämännyn oksilla aivan Kostin ihotuntumassa saivat hänet vahvaan hurmostilaan. Avokämmenellekin kerran tintti istahti ja sekös hänen suonensa sai sykähtämään monta ylimääräistä lyöntiä.

Runo 1

Käkkärämänty

Kolmekymmentä pakkasta!
Seison yksin korkealla harjanteella
Odotan koiraa jäniksen ajosta
Metrinen hanki uhkuu sinertävää valoa
Hiljaisuus on rikkumaton!

Kaksi käkkärämäntyä värjöttelee vieressäni
Vanhoja nekin, vaikka mittaisiani
Paleleekohan tuokin tiainen,
joka käkkärän oksalle istahti?
Päänsäkin on aivan sininen!

Se tutkii tarkkaan männyn neulat ja parkin.
Itikoita evääkseen etsii!
Ei ollut murusia minulla.
Nostin lämpimän kämmenen sille!

En odottanut villiä lintua kädelleni
Siihen se kuitenkin pyrähti

Kallisteli ja kurkisteli silmiini
Pyytävästi, anovasti, nälissään oli!

Ei se minulle suuttunut,
vaikka pivoni oli tyhjä!
Vaistosi vavahduksen rinnassani,
mielen rauhan ja suuren onnen
Lehahti vain pois kakkärämäntyyn!

Runo2

Ystävyys

Ei ole vetoa narussa enää
Ei houkuta rusakon perään
Juostakaan ei oikein viitsi
Rauhaisa on hiljainen meno
vanhan koiran ja vanhan kaksijalkaisen!

Kerran mentiin, haettiin
ja ylös saatiin saalis!
Ajoon kiljuvaan ja kiivaaseen
Metsä raikui, Tapio taipui

ja saaliin antoi meille
Myös lämmön nuotioomme laittoi.

Riimin viimeinen ajo 19.1.2018

Suuntasimme ajomme kolmesta eläinlääkärin vastaanotolle, Riimi, vaimoni ja minä. Riimi oli jo elämänhalunsa menettänyt ja siksi kovin rauhallinen ja istui vaimoni penkin edessä mihinkään reagoimatta tai häntäänsä heiluttamatta. Riimi 9 v., joka oli ollut terve ja reipas ja oikein hyvä ajamaan jäniksiä ja rusakoita, oli ajomatalla viimeistä kertaa. Olipa pari kertaa kettuaikin kiusannut, puolivuotiaana pentuna kerran ilvestäkin ajanut 3...400 metriä.

Riimi oli enimmäkseen ulkokoira ja “metsästi” mielellään kaikenlaista muutakin riistaa kuin jänistä. Sarkaojien varsilla eli hyvä myyräkanta ja viljapeltojen sänki oli myös täynnä koiraa kiinnostavaa elämää. Riimi myös söi metsästämänsä eläimet. Isot mustat vesimyyrät olivat suosikkeja. Tessu oli usein Riimin kaverina myyräjahdeissa torpan moniojaisilla tilkkupelloilla. Tessukin hyödynsi saaliinsa. Ojakoiria olivat.

Eräänä kesäpäivänä Riimi kaivoi pihalammen rannasta jonkin ison ja mutaisen ja karvaisen, tai höyhenisen kuolleen tuntemattoman otuksen. Se oksensi sen ulos pari tuntia myöhemmin ja luulin, että kaikki tuo tavara tuli ulos. Ei ollut tullut. Kun kaiken lisäksi sekä Riimin, että Tessun tapana oli tuoreiden hirven- ja peuranluiden ja rankojen kaluaminen, oli mahassa paljon luuta. 8 vuotta se oli niitä syönyt, eikä kertaakaan ollut vaikeuksia niiden sulattamiseen. Myöhemmin kesällä se alkoi kuitenkin oireilla mahastaan ja syömisestään ja oksentelusta. Oireilu oli jaksollista ja välillä se taas oli kuin terve koira. Vähitellen oireet lisääntyivät ja se ei enää hyväksynyt kaikkea tuttuakaan ruokaa, vaan valitsi itse kelpolliseksi katsomansa lihat, tai böönät. Ulostaminen vaikeutui ja juominen lisääntyi. Kävimme eläinlääkärillä, joka antoi mahaa rauhoittavia lääkkeitä

9789526977133